

РЕШЕНИЕ

№ 4624

гр. София, 15.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Е СЪСТАВ, в публично заседание на пети юни през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Полина Люб. Амбарева

Членове: Мария Г. Шейтанова
Рафаела Ст. Матева

при участието на секретаря Яна Огн. Лалова
като разгледа докладваното от Рафаела Ст. Матева Въззивно гражданско дело № 20251100502774 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх.№ 19322/20.01.2025 г. на А. И. В., чрез адв. А. Л., срещу Решение № 23466/30.12.2024 г., постановено по гр. дело № 26866/2024 г. по описа на СРС, ГО, 163 състав, с което съдът е отхвърлил предявените кумулативно обективно съединени искове от А. И. В., срещу УМБАЛСМ „Н.И.ПИРОГОВ“ ЕАД, както следва: иск с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ за признаване на уволнението за незаконосъобразно и за отмяна на Заповед № 90/5.03.2024г. на ответника, с която трудовото правоотношение с ищцата е прекратено на основание чл.328, ал.1, т.10 КТ, считано от 12.3.2024г.; иск с правно основание чл. 344, ал.1 т. 2 КТ за възстановяване на ищцата на работа на заеманата преди уволнението длъжност „лекар, началник отделение, клас професии - Лекари началник 83-МОД-988, с код по НКПД 13427011 в „Клиника по изгаряне и пластична хирургия, Отделение по изгаряне и пластична хирургия при деца“ при ответника УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД; иск с правно основание чл. 344, ал.1, т.3 КТ във вр. чл.225, ал. 1 КТ за осъждане на ответника да заплати на ищцата обезщетение за оставане без работа след прекратяването на трудовото правоотношение в размер на 128 444,52 лева, представляващо брутното трудово възнаграждение за шест месечен период 12.03.2024г. - 12.09.2024г., ведно със законната лихва за забава, считано от подаване на исковата молба в съда – 13.05.2024г. до окончателно заплащане на задължението. В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалваното решение. Оспорва се изводът на първоинстанционния съд, че въз основа на проведения конкурс през 2023 г. по същество не е възниквало ново трудово правоотношение между ищцата и ответника, а е продължило действието на съществувалата дотогава между тях трудово-правна връзка, възникнала по силата на трудов договор №

2433/11.04.1995 г. Посочва се, че първоначалното трудово правоотношение между страните е възникнало по силата на сключен между тях трудов договор през 1995 г. и същото многократно е било изменяно, като последното релевантно за процеса изменение е настъпило на 08.10.2021 г. по силата на Допълнително споразумение от 05.10.2021 г. Сочи се, че с допълнителното споразумение страните по трудовото правоотношение са се споразумели същото да се трансформира в срочно такова за времето докато длъжността „лекар, началник отделение“ в Клиника по изгаряне и пластична хирургия – Отделение по изгаряне и пластична хирургия при деца - УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД бъде заета въз основа на конкурс. Отбелязва се, че именно по време на действие на срочното трудово правоотношение (считано от 17.05.2022 г.) ищцата е придобила и упражнила правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Поддържа се, че със заповед от 27.09.2023 г. на директора на УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД е открит конкурс за заемане на горепосочената длъжност, който е бил спечелен от ищцата, за което същата е била уведомена от председателя на конкурсната комисия на 06.12.2023 г. Сочи се, че именно от тази дата (06.12.2023 г.) е възникнало на основание чл. 96, ал. 1 КТ новото трудово правоотношение между ищцата и ответника, като сключеното впоследствие допълнително споразумение от 13.12.2023 г. имало характера на съглашение между страните, с което се допълвало съдържанието на възникналото въз основа на конкурса правоотношение. Излагат се твърдения, че новото трудово правоотношение следвало по време упражненото от нея право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, поради което и работодателят нямал право да го прекрати на основание чл.328, ал.1, т.10 КТ, а единствено на основание чл.328, ал.1, т.10б КТ. В допълнение, се поддържа и становище за основателност на предявения иск с правно основание чл. 344, ал.1, т.3 КТ, вр. чл. във вр. чл.225, ал.1 КТ и чл.86 ЗЗД, като се сочи, че получаваните от ищцата допълнителни възнаграждения били с постоянен характер, тъй като същите се начислявали винаги при покриване на обективните критерии, посочени във вътрешните правила на работодателя и не зависели от неговата преценка. С оглед на изложеното се отправя искане първоинстанционното решение да бъде отменено, а предявените искове – да бъде уважени. Претендира само сторените разноски пред първата инстанция.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт и отговаря на изискванията на чл. 260, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 7 ГПК и чл. 261 ГПК.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК е депозиран писмен отговор на въззивната жалба вх. № 74822/04.03.2025 г., подаден от въззиваемата страна УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД, чрез адв. Вилиана Цонева, с който се изразява становище за нейната неоснователност. Поддържа се становище за законосъобразност на уволнението, като се сочи, че от момента на възникване на трудово-правната връзка между страните през 1995 г., макар и многократно изменяна, същата не е била прекратявана до момента на връчване на процесната заповед от 05.03.2024 г. Посочва се, че след провеждането на обявения със заповед на работодателя конкурс и спечелването му от ищцата, не е възниквало ново срочно трудово правоотношение. Отправя се искане подадената въззивна жалба да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение - да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените доводи на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена от активно легитимирана страна в

законоустановения срок и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, отправена е до съответния родово и местно компетентен съд, поради което се явява допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. След извършена проверка съдът намира, че постановеното решение е валидно и допустимо, като по направените във въззивната жалба оплаквания относно неговата правилност, намира следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ.

По иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ в тежест на ищцата е да докаже съществуване на трудово правоотношение с ответника, възникнало въз основа на конкурс, след придобито и упражнено от нея право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, по силата на което е заемала длъжността Лекар-началник на отделение, с код по НКПД 13427011 в „Клиника по изгаряне и пластична хирургия, Отделение по изгаряне и пластична хирургия при деца“ при ответника, както и че работодателят е издал процесната Заповед № 90/05.03.2024 г., с която трудовото ѝ правоотношение е било прекратено поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст – чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ.

В тежест на ответника и с оглед очертаните с исковата молба основания за отмяна на уволнението е да докаже законността на уволнението, т.е. че е било налице предвиденото в чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ основание за прекратяване на трудовото правоотношение.

Между страните в производството не е спорно, а се подкрепя от представените писмени доказателства, че страните са били обвързани от безсрочно трудово правоотношение съгласно трудов договор № 2433/11.04.1995 г., въз основа на който ищцата е била назначена на длъжност „научен сътрудник III степен“ в Клиника по изгаряне и пластична хирургия – деца при ответника; че на 05.10.2021 г. на основание чл. 119 вр. чл. 68, ал. 1, т. 4 КТ е сключено допълнително споразумение към трудовия договор, съгласно което страните са се съгласили да изменят срока на договора от безсрочен на срочен – до заемане въз основа на конкурс на длъжността „Лекар-началник на отделение“ в Клиника по изгаряне и пластична хирургия – Отделение по изгаряне и пластична хирургия при деца; че считано от 17.05.2022 г. ищцата е придобила и упражнила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68, ал. 1 и ал. 2 КСО съгласно представено Разпореждане № *****/12.07.2022 г. на ТП на НОИ – София-град; че със Заповед № РД-26-1859/27.09.2023г. на изпълнителния директор на ответното дружество е открит конкурс за заемане на длъжността „Лекар, началник отделение“ на Отделение по изгаряне и пластична хирургия при деца в Клиника по изгаряне и пластична хирургия към лечебното заведение, на който ищцата е класирана на първо място. Не се спори и относно това, че със Заповед № 90/05.03.2024 г., трудовото правоотношение е прекратено по инициатива на работодателя на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ - поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

По делото е представено и допълнително споразумение от 13.12.2023 г.,

сключено на основание чл. 107 вр. чл. 89 КТ и чл. 68, ал. 7 ЗЛЗ, с което страните са се споразумели, че считано от 14.12.2023 г. ищцата ще заема длъжността „Лекар-началник отделение“ в Клиника по изгаряне и пластична хирургия – отделение по изгаряне и пластична хирургия при деца, като е уговорено срочност на трудовото правоотношение до 14.12.2026 г.

Спорно в настоящото производство е дали с това допълнително споразумение между страните е възникнало ново трудово правоотношение след като ищцата е придобила и упражнила правото си на пенсия.

В практиката на ВКС /решение № 838 от 17.12.2010 г. по гр. д. № 1739/2009 г., IV г. о. решение по гр. д. № 381/2009 г. IV г. о., решение по гр. д. № 374/2010 г., решение № 379 от 10.01.2012 г. на ВКС по гр. д. № 300/2011 г., III г. о., ГК/ трайно се приема, че основанието за уволнение по чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ - при придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, представлява определен юридически факт, който трябва да е възникнал след сключване на трудовия договор и при наличието на който уволнението би могло да се извърши законосъобразно. Законът има предвид факт, настъпил след, а не преди сключването на трудовия договор между страните. Правна възможност за прекратяване на правоотношение с лице, което към момента на възникване на трудовото правоотношение е придобило и упражнило правото си на пенсия, се предвижда с основанието по т. 10а на чл. 328 КТ /Д. В. бр. 46/2010 г. в сила от 18.06.2010 г./, т. е. тази възможност е налице за бъдещи правоотношения.

Във връзка с установяване на елементите от фактическия състав на уволнителното основание, приложено от работодателя в разглеждания случай, на първо място следва да бъде установено кога е възникнало трудовото правоотношение, прекратено с процесната заповед № 90/05.03.2024 г.

Спорът между страните е концентриран относно това дали трудовото правоотношение е възникнало на основание сключен между тях през 1995 г. трудов договор, който е бил изменян многократно през годините, или правоотношението за длъжността „Лекар-началник отделение“ в Клиника по изгаряне и пластична хирургия – отделение по изгаряне и пластична хирургия при деца при ответника УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД е възникнало на основание проведен конкурс през 2023 г.

В разпоредбите на чл. 68, ал. 7, във вр. с ал. 1 от Закона за лечебните заведения изчерпателно са изброени длъжностите в лечебните заведения за болнична помощ, за които се провежда конкурс по Кодекса на труда, а именно: началник на клиника или отделение и главна медицинска сестра (акушерка, рехабилитатор).

Във връзка с горното следва да се посочи, че конкурсът като способ за възникване на трудово правоотношение е уреден в чл. 89 - 97 КТ. Законът предвижда следването на процедура, гарантираща назначаването на най-способния кандидат за длъжност, определена за конкурсна в закон, в акт на Министерския съвет, на министър или ръководител на друго ведомство или от работодателя. Конкурсът се обявява от работодателя по подходящ начин; допускането на кандидатите до конкурс се извършва от комисия, назначена от работодателя, чийто числен и квалификационен състав е с оглед характера на конкурсната длъжност, която комисия има задача да провери дали подадените документи отговарят на изискванията, посочени в обявлението; на допуснатите кандидати се съобщава писмено датата, часът на започване и провеждане на конкурса; назначена от работодателя комисия, съставена от съответни специалисти, провежда конкурса в съответствие с предвидено в обявлението; класира успешно издържалите конкурса кандидати, а трудовото

правоотношение възниква с лицето, което е класирано на първо място. Разликата в начина на възникване на трудовото правоотношение определя същностните различия с трудово правоотношение, възникнало чрез сключване на трудов договор по чл. 61, ал. 1 КТ. При трудово правоотношение, възникнало въз основа на сключен трудов договор по чл. 61, ал. 1 КТ, изборът на работника или служителя за изпълнение на определена длъжност се извършва лично от работодателя, без качествата, знанията и подготовката на служителя да изпълнява длъжността да са били предмет на предварителна проверка. При проведен конкурс по реда на чл. 89 - 91 от КТ, трудов договор не се сключва, а законът предвижда в тази хипотеза сключването на споразумение по чл. 107 от КТ, с което работодателят и работникът или служителят да уговорят размера на трудовото възнаграждение или други условия на трудовото правоотношение. Въпреки това споразумението по чл. 107 от КТ няма характер на трудов договор (така Решение № 840 от 29.12.2009 г. на ВКС по гр. д. № 3405/2008 г., II г. о., ГК).

Съгласно чл. 96, ал. 1 КТ трудовото правоотношение за конкурсна длъжност възниква с лицето, което е класирано на първо място, от деня, в който то е получило съобщението за резултата, а в ал. 3 на същата разпоредба е посочено, че изпълнението на задълженията по трудовото правоотношение започва с постъпването на работа на лицето, спечелило конкурса.

С оглед на изложеното настоящият въззивен съдебен състав намира, че между ищеца А. И. В. и ответника УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД е възникнало трудово правоотношение въз основа на спечеления от ищцата конкурс за длъжността „Лекар-началник отделение“ в Клиника по изгаряне и пластична хирургия – отделение по изгаряне и пластична хирургия при деца, считано от 06.12.2023 г. (съгласно чл. 96, ал. 1 КТ). От това следва, че представеното допълнително споразумение № 1312/13.12.2023 г. е по съществото си споразумение по чл. 107 КТ, с което се уреждат отношенията, възникнали между ищцата и ответното дружество въз основа на проведения конкурс, а не представлява изменение на трудовия договор от 1995 г.

Доколкото между страните в производството не е спорно, че ищцата е придобила и упражнила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 17.05.2022г. Следователно възникналото трудово правоотношение между ищцата и ответника въз основа на конкурс за длъжността „Лекар-началник отделение“ в Клиника по изгаряне и пластична хирургия – отделение по изгаряне и пластична хирургия при деца следва по време придобитото и упражнено от А. В. право на пенсия, поради което и по отношение на него не е приложимо прекратителното основание по чл. 328, ал. 1, т. 10 КТ.

Предвид гореизложеното предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ се явява основателен, поради което уволнението на ищцата, извършено със Заповед № 90/05.03.2024 г. е незаконосъобразно и следва да се отмени.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ в тежест на ищеца по този иск е да докаже, че при наличие на предпоставки за уважаване на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ трудовото правоотношение между страните няма срочен характер или срокът на договора не е изтекъл към момента на устните състезания.

Предвид извода за основателност на обуславящия иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, следва, че основателен е и обусловеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, като следва да се посочи:

В Тълкувателно решение № 2 от 23.10.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2012 г., ОСГК, се разяснява, че един от исквете за защита е този за възстановяване на предишна работа - чл.344, ал.1, т.2 КТ. Искът е конститутивен и с него се упражнява субективното преобразуващо право да се възстанови съществуването на трудовото правоотношение между работника или служителя и работодателя. Това право на работника или служителя възниква от незаконното уволнение и то предпоставя признаването му за незаконно и неговата отмяна, но също така и съществуването към момента на постановяване на решението на материалното субективно преобразуващо право на възстановяване. Възстановяването на незаконно уволнения работник или служител на предишната му работа се извършва с постановено и влязло в сила съдебно решение. Решението на съда за уважаване на иска има за съществена последица възстановяване на трудовото правоотношение такова, каквото е било преди уволнението и то има преобразуващо действие: със сила на присъдено нещо се възстановява прекратеното трудово правоотношение, възражда се същото трудово правоотношение съществувало между страните преди незаконното уволнение - за същата работа, трудово възнаграждение, условия на труд и т. н. В мотивите към цитираното ТР ВКС разяснява, че това принципно разрешение търпи изключение в практиката на съда в една специална хипотеза - при предявени искове за защита срещу незаконно уволнение по срочен трудов договор. В тези случаи, когато уволнението е признато за незаконно, но междувременно - докато трае съдебният процес и преди постановяване на решението, срокът на трудовия договор е изтекъл, искът за възстановяване на работа се отхвърля. Приема се, че материалното потестативно право на възстановяване на предишната работа на незаконно уволнения работник или служител не съществува, а възстановяването на работа предпоставя трудово правоотношение, което би съществувало, ако не беше незаконното уволнение.

Настоящият въззивен съдебен състав намира, че трудовото правоотношение за длъжността „Лекар-началник отделение“, клас 83-МОД-988, код по НКПД 13427011, в Клиника по изгаряне и пластична хирургия – отделение по изгаряне и пластична хирургия при деца при УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД е възникнало между ищеца и ответника като срочно - за срок от три години (до 14.12.2026 г.), но доколкото към постановяване на настоящото решение този срок не е изтекъл, то искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване е основателен и следва да се уважи.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ в тежест на ищцата е да докаже, че след уволнението е останала без работа и не е получавала трудово възнаграждение, както и размера на брутното трудово възнаграждение, получено за последния пълен отработен месец преди прекратяването на трудовото правоотношение.

За доказване на основателността на предявения иск пред първоинстанционния съд са ангажирани следните писмени доказателства, а именно:

От представените пред съда копие на трудова книжка серия К № 1078830 и удостоверение изх. №220192404333752/10.10.2024 г., издадено от ТД на НАП – София се установява, че за периода 12.03.2024 г. до 12.09.2024 г. не са регистрирани трудови договори, сключени от ищцата.

Между страните в производството не се спори, че последният пълен отработен месец от ищцата преди прекратяване на трудовото ѝ правоотношение е месец февруари 2024 г., както и че на същата са изплатени

обезщетения по чл. 220, ал. 1 КТ и по чл. 222, ал. 3 КТ.

Спорно между страните е дали в размера на brutното трудово възнаграждение по чл.225, ал.1 КТ следва да бъдат включени допълнителните възнаграждения за постигнати резултати, получаващи от ищцата.

За установяване размера на brutното трудово възнаграждение, респективно и на обезщетението по чл.225, ал.1 КТ пред първоинстанционния съд са ангажирани следните доказателства:

Представени са фишове за работна заплата на ищцата за периода от м. септември 2022 г. до м. февруари 2024 г.; трудовото досие на ищцата; колективен трудов договор № ЧР-03-1/29.04.2022г.; допълнително споразумение № ЧР-03-1-1/23.02.2023г.; вътрешни правила за работната заплата на ответника УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД, приети с допълнително споразумение № ЧР-03-1-1/23.02.2023 г.; допълнително споразумение № ЧР-03-01-2/17.04.2024 г. По делото са приложени още и Приложение № 1 към чл. 26, ал. 1 от ВПРЗ на ответника; формуляри за разпределение на суми (ДМС) за Клиника по изгаряне и пластична хирургия за периода от м. февруари 2023 г. до м. февруари 2024 г., както и заповеди на изпълнителния директор на ответното дружество за изплащане на допълнително възнаграждение за постигнати резултати от м. февруари 2023 г. до м. февруари 2024 г.

Пред първоинстанционния съд е прието заключение на съдебно-счетоводната експертиза, съгласно което последният пълен изработен месец на ищцата е м. февруари 2024 г. Вещото лице е посочило, че в brutното трудово възнаграждение на ищцата за м. февруари 2024 г. е в размер на 3700 лв. и в същото следва да бъдат включени сумите за основна заплата, клас прослужено време, управление, доплащане за повече от една специалност. Въз основа за това е изчислено, че размерът на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ е 22 200 лева. В заключението е посочено също, че на ищцата е изплатено обезщетение по чл. 220 КТ в размер на 11 100 лева, както и обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ в размер на 25 900 лв.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетеля В.Й.К.. Разпитан пред съда, същият заявява, че работи при ответното дружество на длъжност „Заместник директор по икономическите въпроси“. Сочи, че ищцата е работила като началник на детското отделение при Клиника по изгаряния, като трудовото ѝ правоотношение е било прекратено поради пенсиониране. Свидетелят посочва, че постоянните възнаграждения, които са включени в размера на работната заплата, са основната работна заплата и надбавката за прослужено време. К. отбелязва, че допълнителните елементи на работната заплата са доста и не са задължителни, тъй като системата на възнагражденията при ответника е сложна. В тази връзка свидетелства, че допълнителните плащания се изчисляват на база изработеното от всяка структура и с оглед извършените медицински услуги и дейности. Сочи, че възнагражденията се изплащат в случай на добро финансово състояние на болницата, при липса на наложено наказание, като допълва, че възнагражденията може да не бъдат заплатени или да бъдат в намален размер по решение на изпълнителния директор.

Съгласно чл. 20 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата е посочено, че в brutното трудово възнаграждение извън случаите по чл. 177 и 228 от Кодекса на труда се включват основното трудово възнаграждение и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, определени с индивидуалния трудов договор, доколкото друго не е предвидено в Кодекса на труда. Кой допълнителни трудови възнаграждения

имат постоянен характер е указано в чл. 15, ал. 1 и ал. 2 от цитираната наредба. Съгласно чл. 15, ал. 2 от наредбата, допълнителни възнаграждения с постоянен характер са тези допълнителни възнаграждения, които се изплащат постоянно заедно с полагащото се за съответния период основно възнаграждение и са в зависимост единствено от отработеното време. Следователно, не е достатъчно съответното допълнително възнаграждение да се заплаща всеки месец, необходимо е изплащането "да зависи единствено от отработеното време", за да може да бъде определено това възнаграждение, като "възнаграждение с постоянен характер".

В тази връзка следва да се посочи, че според съдебната практика в брутното трудово възнаграждение се включват основното трудово възнаграждение и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер, които са предвидими и сигурни, определени в колективен трудов договор и/или във вътрешни правила за работна заплата в предприятието и в индивидуалния трудов договор.

В представените по делото Вътрешни правила за работната заплата на ответника, приети с допълнително споразумение № ЧР-03-1-1/23.02.2023 г., раздел I „Общи положения“, чл. 9, е посочено, че допълнителните месечни възнаграждения за постигнати резултати се разпределят от началниците на структурите по методика, утвърдена от изпълнителния директор, като същите нямат задължителен характер. В раздел III „Компоненти на работната заплата“, чл. 14, ал. 1 е уточнено, че индивидуалната заплата се състои от основно трудово възнаграждение; допълнително трудово възнаграждение, определено с нормативен акт, което се изплаща задължително и допълнително възнаграждение за постигнати резултати.

Във представените вътрешни правила за работната заплата се съдържа детайлна регламентация на заплащаните на служителите на ответника допълнителни трудови възнаграждения за постигнати резултати (раздел III, б. „В“). По отношение на клиниката по изгаряне и пластична хирургия същите се определят като процент от: получените приходи по клинични пътеки и амбулаторни процедури; приходите от Националната здравноосигурителна каса за интензивно лечение по клинични процедури; избор на екип; диагностика и лечение на граждани, които имат здравно осигуряване в застрахователно дружество или здравно осигурителен фонд и други. Уговорено е, че допълнителните месечни възнаграждения за постигнати резултати се разпределят в зависимост от икономическите показатели и положителния финансов резултат на структурата, като в чл. 27 е предвидено и намаляването им в описаните случаи (при надвишаване на допустимите разходи за месец без наличие на обективни причини; при ползване на отпуск без значение от вида му повече от 10 работни дни за един календарен месец и др.). В чл. 27, ал. 8 от ВПРЗ е посочено, че ръководителят на отдел/клиника/отделение/лаборатория или заместник изпълнителен директор могат да предложат да се намали или изцяло да отпадне допълнителното месечно трудово възнаграждение на един или повече служители, или на цяла структура, в случай на констатирано неизпълнение на задълженията или нарушение на трудовата дисциплина. Отделно от това в ал. 3 на чл. 28 е уредена възможността за отнемане и преразпределяне на допълнителните месечни трудови възнаграждения за постигнати резултати на определени служители в посочените в същата разпоредба случаи.

С оглед на изложеното настоящият въззивен съдебен състав намира, че допълнителното трудово възнаграждение за постигнати резултати, уредено във вътрешните правила за работната заплата на ответника, е такова с непостоянен характер, като неговите размери, ред и начин на заплащане са в

зависимост от генериран финансов резултат за болницата, при постигнат положителен финансов резултат на съответното отделение и при липса на основание за намаляването или отпадането им. Следователно, в случая се касае за материално стимулиране - допълнително възнаграждение с непостоянен характер, което зависи от финансовия резултат и е дължимо само за реално извършени дейности и постигнати резултати /в този смисъл и Решение № 50215 от 27.10.2022 г. по гр. д. № 550/2022 Г., Г.К., IV г. о. на ВКС/. Поради това същото не следва да се включва в размера на брутното трудово възнаграждение на ищцата, респективно в размера на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ.

Съобразно изложеното дотук, предявеният от ищцата иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ се явява основателен до размера на сумата от 22 200 лева (съгласно заключението на съдебно-счетоводната експертиза). Предвид сбъдването на вътрешно процесуалното условие следва да бъде разгледано своевременно релевираното от ответната страна възражение за прихващане:

С подадения писмен отговор на исковата молба ответникът е релевирал при условията на евентуалност възражение за прихващане на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ със заплатените на ищцата обезщетения по чл. 220, ал. 1 КТ и чл. 222, ал. 3 КТ в общ размер от 37 000,00 лева.

Както бе посочено и по-горе страните в производството не спорят, че при прекратяването на трудовото правоотношение с процесната заповед на ищцата са заплатени обезщетения по чл. 220, ал. 1 КТ и по чл. 222, ал. 3 КТ, което се потвърждава и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза. Вещото лице е посочило, че на А. В. са изплатени обезщетения, както следва: по чл. 220 КТ в размер на 11 100,00 лева и по чл. 222, ал. 3 КТ в размер на 25 900,00 лева или общо 37 000,00 лева.

Настоящият въззивен съдебен състав намира, че са налице предпоставките за съдебна компенсация с изплатеното на ищцата обезщетение по чл. 220 КТ в размер на 11 100 лева. В тази връзка следва да се посочи, че съдебната практика е константна относно възможността да се извърши прихващане с обезщетението по чл. 220 КТ, тъй като двете вземания обезщетяват една и съща по естеството си вреда на уволнения (оставането му без работа) – така например Решение № 178 от 09.11.2017г. по гр.д. № 375/2017 г., Г. К., III Г. О. на ВКС; Решение № 156 от 12.08.2022 г. по гр.д. № 3388/2021 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС и др.

По отношение на релевираното възражение за прихващане с изплатеното на ищцата обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ, настоящият въззивен съдебен състав намира следното:

Съгласно съдебната практика правото на обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ се придобива при наличието на прекратено трудово правоотношение (независимо от основанията за прекратяване) и ако към момента на прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Плащането на обезщетението на основание чл. 222, ал. 3 КТ е еднократно - след първоначалното придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. За законосъобразността на изплащането на обезщетението на това основание е без значение, че прекратяването на трудовото правоотношение впоследствие е било признато за незаконно, ако към този момент са били налице законовите предпоставки по чл. 222, ал. 3 КТ. Обезщетението на основание чл. 222, ал. 3 КТ би било изплатено на работника или служителя на отпаднало основание, респ. подлежи на връщане от него, само при положение,

че прекратяването на трудовото правоотношение е отменено по реда на чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ или по реда на чл. 344, ал. 2 КТ, уважен е искът за възстановяване на предишната работа по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, работникът или служителът се е явил, за да заеме работата в срока по чл. 345, ал. 1 КТ и е бил допуснат от работодателя да изпълнява работата, на която е бил възстановен – така Решение № 1501 от 03.10.2005 г. по гр.д. № 1044/2003 г., III Г. О. на ВКС; Решение № 623 от 24.06.2002 г. по гр.д. № 933/2001 г., III Г. О. на ВКС.

Поради изложеното и доколкото между страните не е спорно, че са били налице предпоставките в полза на ищцата да бъде платено обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ в размер на 25 900,00 лева, в случая не са налице две насрещни вземания, които да бъдат компенсирани до размера на по-малкото от тях. Релевираното при условията на евентуалност възбране за прихващане на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ с обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ се явява неоснователно.

Предвид частичното съвпадение в изводите на двете съдебни инстанции, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която са отхвърлени предявените искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ, както и в частта, в която съдът е отхвърлил иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ до размера на сумата от 11 100,00 лева - обезщетение за оставане без работа след прекратяването на трудовото правоотношение, представляващо brutното трудово възнаграждение за шест месечен период 12.3.2024г. - 12.9.2024г., ведно със законната лихва за забава считано от подаване на исковата молба в съда – 13.5.2024г. до окончателно заплащане на задължението. В останалата си част, в която съдът е отхвърлил иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ за горницата над сумата от 11 100,00 лева до пълния претендиран размер от 128 444,52 лева – решението следва да бъде потвърдено, като искът се явява в едната си част погасен чрез прихващане – за сумата от 11 100,00 лева, а в другата си част – неоснователен.

По разноските:

Предвид изхода на спора следва да бъде преразпределена и отговорността за сторените от страните разноски в производството.

Ищцата претендира в нейна полза да бъдат присъдени сторените от нея разноски в размер от 9500,00 лева – адвокатско възнаграждение. По делото е представен списък по чл. 80 ГПК, както и договор за правна защита и съдействие. В чл. 2 от същия е уговорено адвокатско възнаграждение за исквете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ – 1200 лева, а за иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ – 8300 лева. В чл. 3 е посочено, че горепосоченото възнаграждение е заплатено преди подписване на договора, като същият служел за разписка за заплащането на сумите. Съгласно ТР № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС разноските за правна защита са разходи за производството и включват възнаграждението за един адвокат - чл. 78, ал. 1 ГПК. Договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е за доказване. С него се удостоверява, както че разноските са заплатени, така и че само са договорени. В решението се посочва още, че в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин – например по банков път. Претендираният от ищцата размер на адвокатското възнаграждение не попада в приложното поле на чл. 3, ал. 1 от Закон за ограничаване на плащанията в брой.

Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба №1/2004г. минималното

възнаграждение за защита по иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ, както и по иск с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ, но само когато са предявени самостоятелно, е в размер не по-малко от минималната работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ. Съгласно чл.7, ал.1, т.3, пр.3 от Наредбата, минималното възнаграждение за други неоценяеми иски с предмет трудов спор е в размер на 200 лева, а за трудови дела с определен интерес – съобразно ал.2 на чл.7 от Наредбата. От текста на Наредбата следва, че когато исковите по чл. 344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ /за отмяна на уволнение и възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност/ са предявени при условията на обективно съединяване, минималното адвокатско възнаграждение по делото е в размер общо на една минимална работна заплата, а възнаграждението по иска по чл.344, ал.1, т.3 от КТ за обезщетение по чл.255, ал.1 от КТ се определя по реда на чл.7, ал.2 от Наредбата, независимо дали е предявен самостоятелно или при условията на обективно съединяване с исковите по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ /така Определение №821 от 23.12.2015г. по ч.гр.д. №5438/2015г., ГК, IV ГО на ВКС/. Съобразявайки датата на сключване на договора за правна защита и съдействие, а именно 25.04.2024г., настоящият въззивен състав намира, че минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение за защита по предявените иски с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ съгласно Наредбата е 933 лева. Съответно по иска правно основание чл.344, ал.1, т.3 от КТ съгласно чл.7, ал.2 от Наредбата /редакция ДВ, бр. 88 от 2022 г./ е 9 787,78 лева или общо по трите обективно кумулативно предявени иски е в размер на 10 720,78 лева.

Претендираният от ищцата размер на адвокатското възнаграждение е под минималния, поради което и направеното от ответната страна възражение за прекомерност е неоснователно. Съобразно уважената част от исковите в полза на ищцата А. И. В. следва да бъде присъдена сумата от 1650,27 лева – разноски по делото.

Съобразно изхода на спора, на ответника се следва сумата от 237,04 лева – разноски, като първоинстанционното решение следва да се отмени и в частта над горепосочената сума.

Предвид възприетия извод от настоящия въззивен съдебен състав за частична основателност на въззивната жалба, право на разноски пред въззивната инстанция имат и двете страни. Въззивникът изрично е посочил, че не претендира разноски пред СГС, поради което и такива не следва да й бъдат присъждани. Не следва да бъдат присъдени разноски и на въззиваемата страна с оглед на обстоятелството, че по делото не са представени доказателства за реалното извършване на разноски за адвокатско възнаграждение в претендирания размер.

Водим от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 23466/30.12.2024 г., постановено по гр. дело № 26866/2024 г. по описа на СРС, ГО, 163 състав, **в обжалваната част**, в която съдът е отхвърлил предявените кумулативно обективно съединени иски от А. И. В., срещу УМБАЛСМ „Н.И.ПИРОГОВ“ ЕАД, както следва: иск с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ за признаване на уволнението за незаконосъобразно и за отмяна на Заповед № 90/5.03.2024г. на ответника, с която трудовото правоотношение с ищцата е прекратено на основание чл.328, ал.1, т.10 КТ, считано от 12.3.2024г. и иск с правно основание чл. 344, ал.1 т. 2

КТ за възстановяване на ищцата на работа на заеманата преди уволнението длъжност „лекар, началник отделение, клас професии - Лекари началник 83-МОД-988, с код по НКПД 13427011 в „Клиника по изгаряне и пластична хирургия, Отделение по изгаряне и пластична хирургия при деца“ при ответника УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД, **а също и в частта**, в която е отхвърлил предявения иск с правно основание чл. 344, ал.1, т.3 КТ във вр. чл.225, ал. 1 КТ **до размера на сумата от 11 100,00 лева** - обезщетение за оставане без работа след прекратяването на трудовото правоотношение, представляващо brutното трудово възнаграждение за шест месечен период 12.03.2024г. - 12.09.2024г., ведно със законната лихва за забава считано от подаване на исковата молба в съда – 13.05.2024г. до окончателно заплащане на задължението, **включително и в частта**, в която А. И. В., е осъдена да заплати на УМБАЛСМ Н.И.ПИРОГОВ **разноски** по делото **над сумата от 237,04 лева, като ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ уволнението на А. И. В., ЕГН *****, извършено със Заповед № 90/5.3.2024г на Изпълнителния директор на УМБАЛСМ „Н.И.ПИРОГОВ“ ЕАД, ЕИК 130345786.

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ А. И. В., ЕГН *****, на заеманата до прекратяването на трудовото правоотношение длъжност „лекар, началник отделение, клас професии - Лекари началник 83-МОД-988, с код по НКПД 13427011 в „Клиника по изгаряне и пластична хирургия, Отделение по изгаряне и пластична хирургия при деца“ при ответника УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД, ЕИК 130345786.

ОСЪЖДА УМБАЛСМ „Н.И.ПИРОГОВ“ ЕАД, ЕИК 130345786 **да заплати** на А. И. В., ЕГН *****, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 1 КТ **11 100,00 лева** - обезщетение за оставане без работа след прекратяването на трудовото правоотношение, представляващо brutното трудово възнаграждение за шест месечен период 12.03.2024г. - 12.09.2024г., **ведно със законната лихва** за забава считано от подаване на исковата молба в съда – 13.05.2024г. до окончателно заплащане на задължението.

ОСЪЖДА УМБАЛСМ „Н.И.ПИРОГОВ“ ЕАД, ЕИК 130345786 **да заплати** на А. И. В., ЕГН ***** сумата от **1650,27 лева** – **разноски** по делото.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 23466/30.12.2024 г., постановено по гр. дело № 26866/2024 г. по описа на СРС, ГО, 163 състав, **в останалата обжалвана част**, в която предявеният от А. И. В., срещу УМБАЛСМ „Н.И.ПИРОГОВ“ ЕАД иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ е отхвърлен за горницата над сумата от 11 100,00 лева до пълния претендиран размер от 128 444,52 лева.

Решението, **подлежи на обжалване** пред Върховния касационен съд при наличие на предпоставките по чл. 280 ГПК **в едномесечен срок от връчването му на страните.**

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

